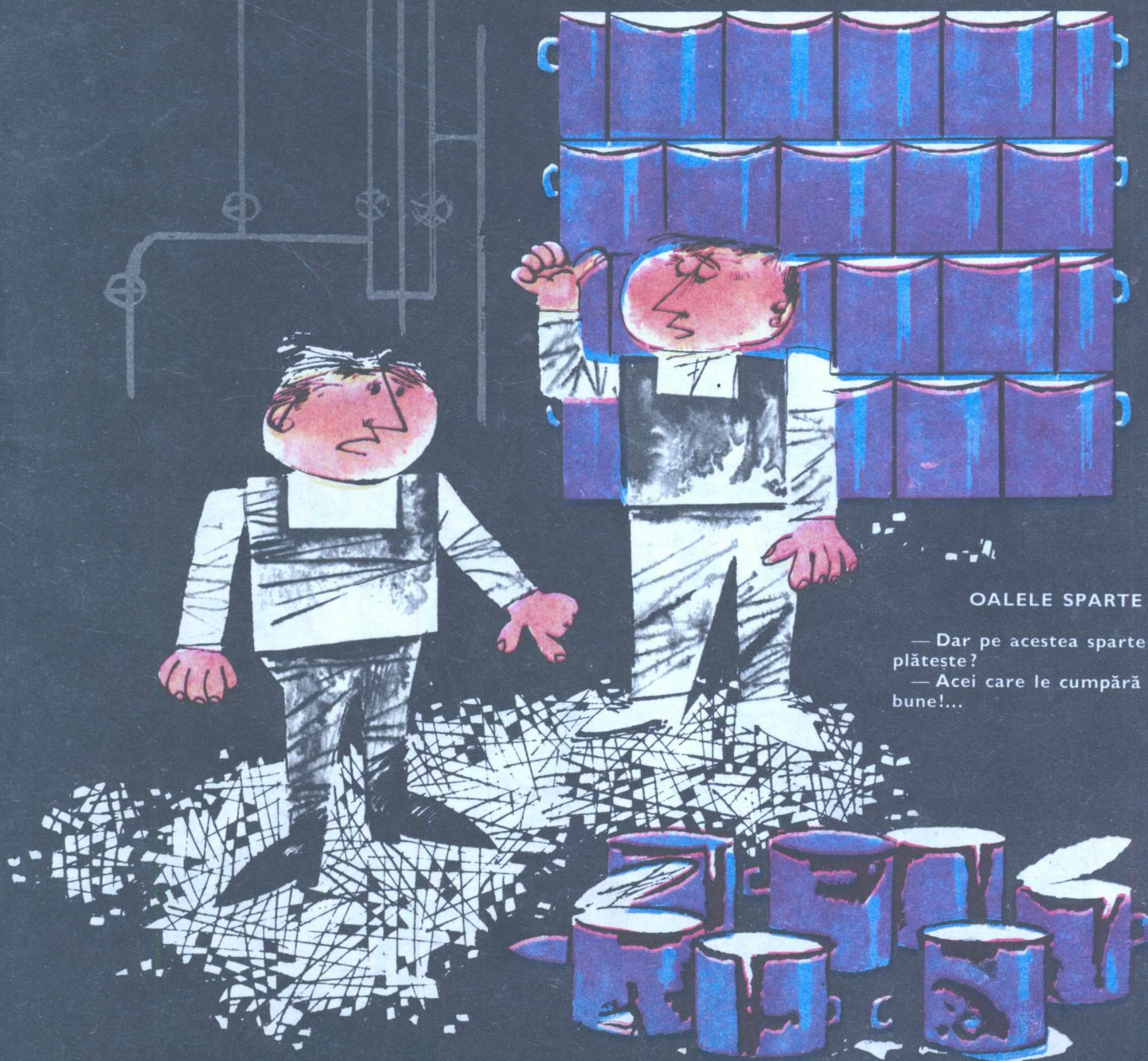

urzica

ANUL XIX • Nr. 3 • 15 FEBRUARIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

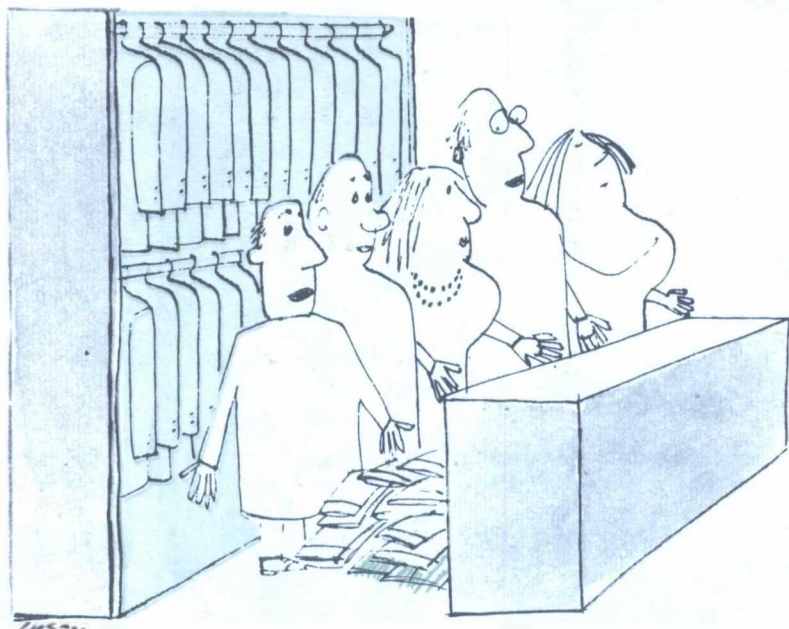
V. CRIVĂȚ

OLELE SPARTE

— Dar pe acestea sparte cine le plătește?

— Acei care le cumpără pe cele bune!...

— N-avem!

Despre perfectiune

*Un vin din nouă sute treizeci doi
Plin de tărie și limpezimi solare
Ar fi o băutură-ncintătoare
De n-ar avea un vag iz de butoi.*

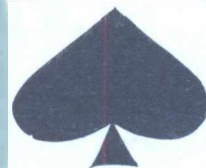
*Piftia de curcan, cu usturoi,
Cu pipote, cu gituri și picioare
Atunci când nu-i suficient de tare
E o zămurcă bună de gunoi.*

*Iar fracul, vechi simbol de eleganță,
Anapoda croit, devine-o zdreanță
Penibilă, grotescă și nefastă.*

*Ca vinul vechi, ca fracul, ca piftia
Așa se-ntimplă și cu poezia
Când nu e admirabilă, e proastă.*

CARTE POȘTALĂ

către uzina de radiatoare și echipament metalic București

Și așa, dragi tovarăși, iată că a ajuns «Urzica» și la voi sau, mai bine zis, ați ajuns și voi la «Urzica».

Din capul locului vă spun că e vorba de lipsuri. Să nu vă speriați pentru că din lipsuri învață omul. Iar dacă omul învață din lipsuri, dumneavoastră trebuie să fiți tobă de învățatură. Dar mai bine să intrăm direct în problemă.

În problemă, de fapt, ați intrat dumneavoastră singuri, când ați depășit numărul mediu scriptic per total salariați cu sute de oameni. Adică, la lucrările pe care le aveți, trebuia să angajați un număr de oameni și când colo ați angajat... două numere de oameni: numărul aprobat plus vreo câteva sute.

Nu mai vorbesc de creșterea productivității care, e frumoasă, e sublimă, dar lipsește cu desăvîrșire! Din această dilemă nu puteți ieși.

Pentru că, dragi tovarăși de la radiatoare, după ce numărul mediu scriptic l-ați făcut varză, după ce și cu creșterea productivității ați sfeclit-o, uite că și din folosirea rațională a forței de muncă s-a ales zarzavat. Cum vedeți, dintr-un foc, le-ați aprozărit pe toate!

Și acum, ca să mai stingă focul, șefii de sectoare toarnă... gaz: cer sporirea numărului de salariați. Ca și cum rentabilitatea n-ar fi calculată pe cap de salariat, ca și cum ar fi calculată pe capul salariaților. Ca și cum n-ar exista în întreprindere un serviciu de organizare a muncii, care trebuia să stăvilească asemenea porniri. (Bine zis ca și cum n-ar exista!) Ca și cum uzina e o casă mare și la o casă mare ce contează, acolo, câteva sute de salarii în plus?!

Măi, tovarășe, care ești șef la organizarea muncii, eu pun mîna în foc că la dumneata acasă, oricît de mare ar fi casa, contează teribil, de exemplu, un salariu în minus.

De aceea, dragi tovarăși de la radiatoare, eu zic să puneți mîna pe creion și, măcar din curiozitate, să vedeți ce bani se plătesc degeaba. Vă rog să faceți socoteala.

Pentru că e totdeauna mai bine să-ți faci din timp socoteala decît, pe urmă, să dai socoteală.

Nu-i așa?

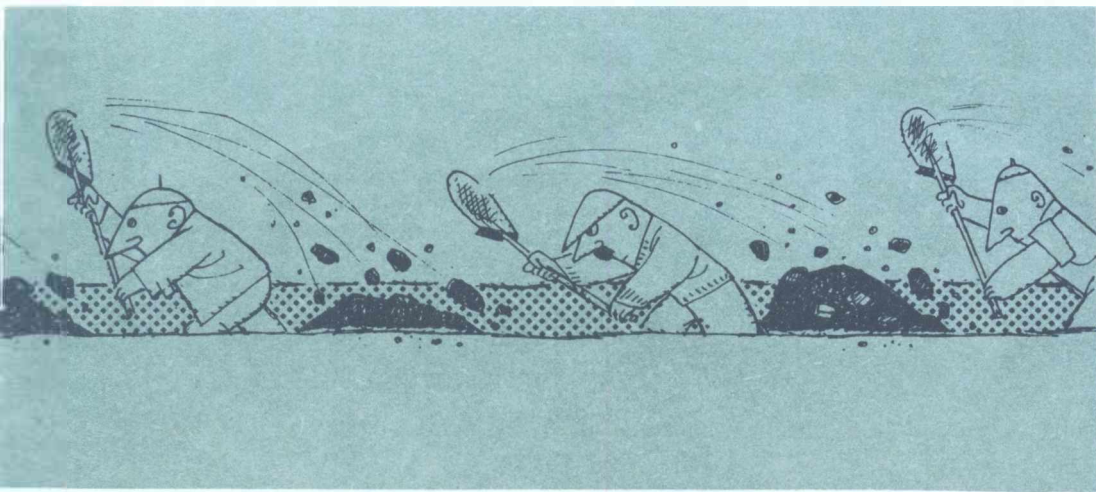
Cu bine,
«URZICA»

FIECARE CU PLANUL LUI

— Acum, după ce v-am făcut bonul, puteţi intra pe şantier.
 — ...Şi unde e şantierul?
 — Deocamdată în nişte dosare la proiectanţi.

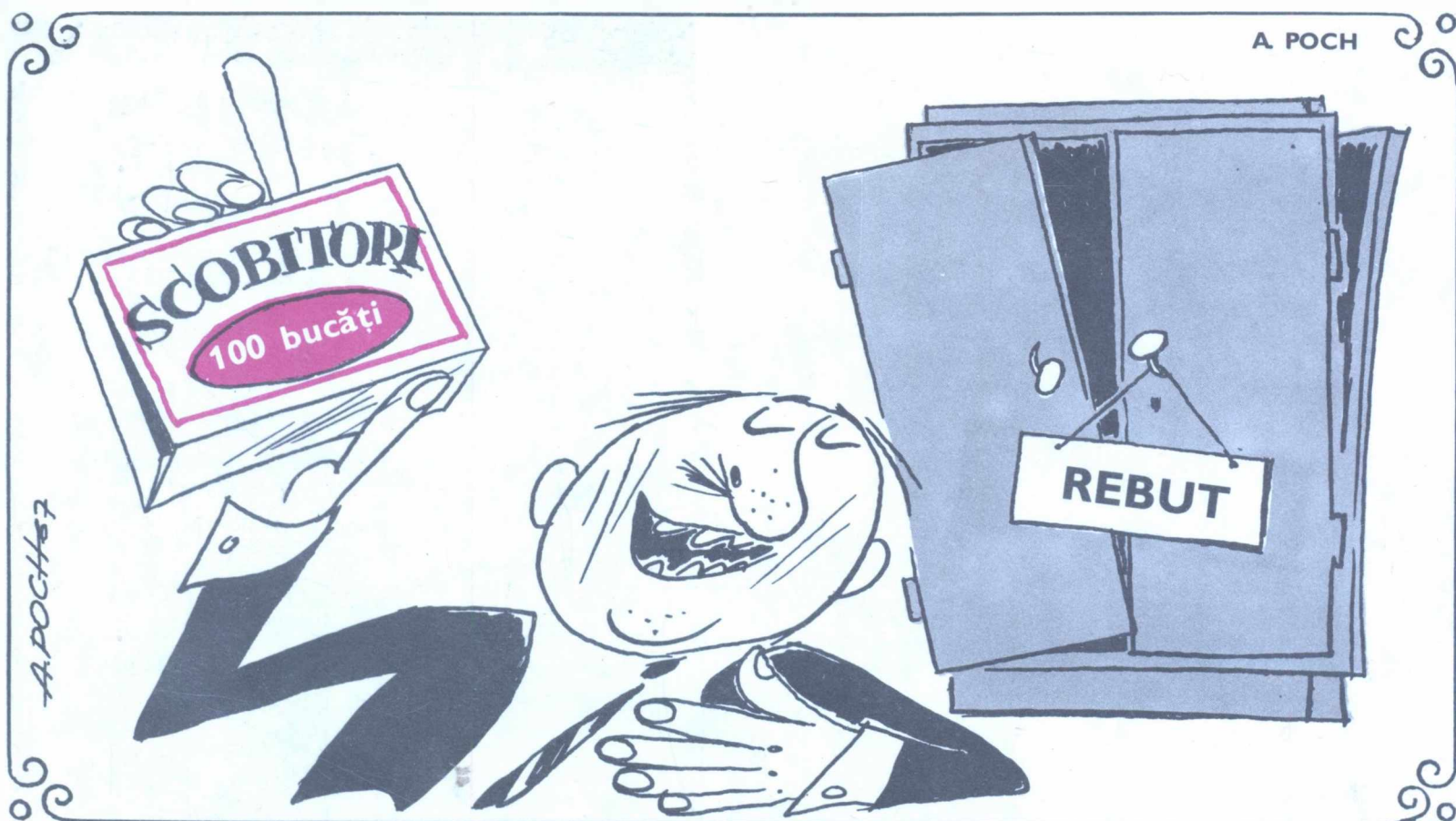

TUDOR MUŞATESCU

OAMENI, PLANTE ŞI LUCRURI

Din notiţele unui calendar

- Omul moare cu zile şi calendarul cu file.
- Memoria calendarului se numeşte agendă.
- Omul are zile şi calendarul «date».
- Cei care pierd vremea, nu rup filele de calendar, la timp.
- Calendarul e ofiţerul stării civile la domiciliu. Ştie exact când te naşti, când te-nsoari şi când îţi dai obştescul sfârşit.
- Calendarul: viaţă agăţată de perete sau timp tipărit la vreme.
- Iubesc atât de mult oamenii încît îmi dau şi zilele pentru ei.
- Îmi plac sărbătorile fiindcă atunci toată lumea se uită la mine cu dragoste.
- Ocupaţia mea e să-mi pierd vremea.
- Timpul îşi scrie memoriile pe file de calendar.
- Nu înţeleg de ce, pe coperta noastră scrie «la mulţi ani», cînd noi nu putem garanta decît pentru unul singur.
- Noi sintem ca pasărea Phoenix. Murim în fiecare an ca să renaştem din propria noastră cenuşă în următorul.
- Naşterea, dragostea, izbinzile şi înfringerile, gloria şi moartea nu sint decît file de calendar.
Şi, uneori, de carte.
- Orice calendar e ca un ceasornic stricat: merge cu un an înainte.
- Zilele trecute le rupi. Şi celor viitoare le netezeşti pagina.
- Nu privi timpul în care trăieşti ca miţa în calendar.
- Nu te uita că am douăsprezece luni. Caută ca zilele tale să nu fie de duzină.
- Mai bine mor decît să văd venind Anul Nou.
- Cînd împrumuţi bani unui prieten, nu nota în calendar ziua cînd ţi-a spus că ţi-i restituie. Notează-o în «calendele greceşti» ca să ştii sigur cînd îi primeşti.

— După cum vedeți, ponderea rebuturilor e doar de unu la sută...

SE POATE, TOV. ȘEF! CUM SĂ

— Orice se poate, Costică!
 — Ce vorbești, nene!
 — Da, da. Orice se poate!
 — Ascultă, Mitică! Explică-mi și mie un lucru. Cum se face că tu, care ești un om atât de inimos, ai schimbat întreprinderile ca pe cămăși și n-ai rămas la una singură?
 — Fiindcă atunci când ești capabil să muți munții din loc, n-ai noroc și viceversa...
 — Viceversa?
 — Da. Viceversa. Să-ți dau un exemplu. Am lucrat la un șantier de construcții. Acolo, șeful întreba când pe unul când pe altul dacă se poate face cutare lucru; era vorba de o rampă. Fiecare se scărpină în cap... că e greu... că nu se poate... că să mai vedem!... Atunci șeful se uita la mine: — Ce zici, tov. Mitică?
 — Se poate, tov. șef! Cum să nu se poată?
 — Bravo, tov. Mitică! Dă-i drumul!
 — Și i-ai dat drumul?
 — Nu.
 — Păi de ce?
 — Că nu se putea.
 — Vezi, Mitică!
 — Ce să văd, mă? Nu trebuie să spui niciodată șefului că nu se poate un lucru... Se poate orice! Pe urmă el se ia cu una cu alta și

uită. Dar, aici a intervenit ghinionul! Șeful ăsta al meu în joc să se ia cu alte treburi se ținea numai de capul meu. Parcă nu mai avea altceva de făcut. Pisălog, d-le! Cum mă vedea începea: — Tov. Mitică, ce faci cu rampa aia? Se poate face ori nu se poate face?
 — Se poate, tov. șef... cum să nu se poată? Îmi venea să inebunesc. Până la urmă am plecat prin transfer.
 — Vezi, Mitică?
 — Ce să văd mă, ce să văd?
 — De ce incurci lumea, Mitică? Știi că nu poți face un lucru, nu te bate cu pumnul în piept.
 — Uite, asta mă supără la tine. Ești băiat bun, harnic, deștept dar nu ești psiholog! Păi, știi tu ce înseamnă șef?
 — Șef? Conducătorul unui serviciu... al unei întreprinderi... mă rog...
 — Vezi că nu știi! Șef înseamnă bolnav.
 — Hai?
 — Bolnav. Și bolnav înseamnă șef!
 — Mitică!
 — Hm?
 — Mitică! Mie mi se pare că ești cam... șef!
 — De ce, Costică?
 — De când cuvântul șef e sino-

nim cu bolnav?
 — Nu e... dar psihologiceste vorbind...
 — Mitică, tu mă-nnebunești!
 — Se poate, dar asta e! Ce faci tu în cazul când un bolnav declară boala lui?
 — Ce să fac? Îi răspund că se va face bine. Îi dau speranțe...
 — Vezi Costică? Așa e și șeful. Ca un bolnav. Tu îl iei frumos și îi spui: — Te faci bine! N-ai nici o grijă... în câteva zile ești pe picioare. Și dacă n-o fi pe picioare și o fi pe spate... asta-i altă chestie! Mai moare omul! Că n-ai fi pro-roc! Bineînțeles, că de șef vorbesc la figurat. Se poate, se face, cum să nu se facă... înțelegi? Asta-i fiola cu morfină ca să nu-l mai doară... eh! Când nu-l mai doare și uită... te mai trezești cu o primă, două... cum îl apucă, iar, tu, tranc cu injecția... Se poate, tov. șef, cum să nu se poată! Și iar amortește! Sînt și d-ăia insensibili la morfina asta... atunci ridici brațele ca chirurgul care nu mai are ce face și... ceri transferul.
 — Vezi, Mitică?
 — Ce să văd mă, ce să văd? Asta e! Nu ești psiholog!
 — Da de la «Transporturi» de ce ai plecat, Mitică? Tot din cauză că șeful era ca un bolnav?

— Poftim... conia... rupe-i
și... hîc... mata pe-ai mei!!!

NU SE POATĂ?

MIHAIL JOLDEA

— Mai grav, Costică! Ne-a adunat în ședință... era vorba de un transport dificil... Fiecare da din în colț. Ei bine, Costică, șeful lacrimi în ochi. Și pe mine lacrima mă face praf! Și deodată îi spun șefului: — Se poate, tov. șef, cum să nu se poată! Ceilalți au amuțit. Șeful m-a privit deodată ca un copil fericit.

— Bravo, tov. Mitică! Vasăzică se poate!

— Cum să nu se poată, tov. șef?

— Perfect. Dă-i drumul! Șeful, ce să-ți mai spun!... M-a și propus pentru primă, în vreme ce ceilalți turbau nu alta!

— Și i-ai dat drumul?

— Ași!

— Păi de ce, Mitică?

— Fiindcă nu se putea.

— Vezi Mitică?

— Ce să văd mă, ce să văd? Psihologicește vorbind unii șefi sînt ca niște copii! Ce faci să scapi de gura copilului? Îi făgăduiești totul ca să tacă...

— Și prima de ce ai primit-o, Mitică?

— Asta-i bună! Cum să n-o primesc, o dată ce m-a propus șeful? Ce? El nu știe ce face? Ce-i copil? Și pe urmă s-ar fi simțit jignit dacă n-o primeam... Și după aia a început cum încep copiii: «Da' de ce nu-i

dai drumul așa cum ai spus, tov. Mitică?»

— Gata, tov. șef se face! Dar și aici am avut ghinion. Închipeu-ți! Toată ziua sta pe capul meu... mă căuta pină și în birou... păi asta face un șef? Asta face un copil! Nu mă chema, mă căuta... se atașase de mine încît cum venea la serviciu, începea: — «Unde-i tov. Mitică? A început lucrarea?» Ei, cum era de așteptat mi-am cerut transferul. Tare mi-era drag șeful ăsta! Se crease o comuniune sufletească teribilă între noi doi. Primul gînd la mine. Cînd pleca iar întreba de mine. Și Mitică trase un oftat șuerat de era să-i svirle pălăria din cap lui Costică, dacă acesta n-ar fi ținut-o cu două miini.

— Și cit de glumeț era! Cum mă vedea îmi spunea: — «Ești nesperios, tov. Mitică!» Și se încrunta ca să nu-l pufnească risul. Ce vrei, Costică... copil, na! Pe urmă m-am transferat la un alt șantier de construcții... Acolo dau peste alt șef...

— Bolnav, Mitică?

— Ași!

— Copil, Mitică?

— Da' de unde! Mai grav. Curios ca o femeie. Era vorba de un fundament de beton... toți începură

(urmare în pag. 14)

CUM AM STAT ÎN VITRINĂ

de PETRU VINTILĂ

În anul 1945 eram redactor la ziarul «Luptătorul bănățean» din Timișoara. Pregăteam tipărirea plachetei de versuri intitulată «Cinci dioptrii». Portretul mi-l făcuse un băiat în vîrstă de șapte ani și într-o casetă de la sfîrșitul plachetei mă lăudam că «s-a tras această carte în anul al 23-lea de la nașterea autorului». Eram pasă-mi-te poet suprarrealist. În virtutea juvenilei mele simpatii pentru fronda literară am hotărît, nici mai mult nici mai puțin decît să stau măcar cîteva ore în vitrina unei librării. Am vorbit cu un librar și atîta l-am cicălit pînă cînd a încuviințat să-mi cedeze în exclusivitate pentru o întregă după amiază spațiul vitrinei sale. În acest scop m-am dus la regretata Aca de Barbu, i-am cerut niște cutii cu sulimanuri din recuzita Operei și, fără prea mare pricepere, dar cu o pasiune demnă de o cauză mai bună, mi-am făcut un facies alb încît aduceam foarte mult cu parizianul Marcel Marceau sau cu praghezul Fialka. Apoi m-am îmbrăcat într-un costum negru, mi-am înodat la gît o lavalieră originală care era de fapt un lung ciorap femeiesc, de doliu, și mi-am agățat pe piept o planșetă de desen pe care am fixat cu piuneze o coală cu această inscripție prăpăstioasă și paradoxală:

*Priviți-mă, admirați-mă,
sînt cel mai mare
poet din localitate*

În sfîrșit m-am așezat pe un scaun, în mijlocul întregii mele ediții. Toate cele 500 de exemplare zăceau împrăștiate într-o dulce și poetică neorinduală. Aceste preparative le-am făcut discret, în spatele unei draperii. Oamenii care treceau pe stradă habar n-aveau ce surpriză le pregătește mica mea dorință de a-i epata printr-o glumă pe care eu o socoteam a fi în spiritul idolului meu, Alfred Jarry.

La un semn al meu, librarul a tras draperia și eu, cu o mutră mortificată de emoție, am căutat să stau nemișcat pe scaun, în mijlocul celor cinci sute de «Cinci dioptrii».

N-am putut sta mai mult de-o oră și ceva deoarece am fost luat pe sus și transportat, travestit cum eram, la redactorul șef al ziarului. Norocul meu a fost că în biroul său se găsea și poetul Dumitru Corbea îmbrăcat în uniformă de reporter militar, întors proaspăt de pe frontul din Tatra. El mi-a luat apărarea cu un aer îngăduitor și zîmbitor, el a găsit cele mai potrivite explicații și scuze pentru scandaloasa mea glumă literară, și bineînțeles, totul s-a sfîrșit cu bine. Numai că multă vreme după aceea, timișorenii se uitau la mine cu aerul că privesc o stranie ființă extragalactică sau un om căzut din lună. Am mai stat și de atunci încoace în vitrină, însă numai sub forma cuminte a unor cărți și fotografii. Dar așa stă și Nicolae Tăutu, simpaticul meu coleg de farse enorme și nu consideră că face o glumă.

CEI ȘAPTE DIN TEBA

CRONICĂ CINEMATO - GAFICĂ

Primele zece minute din film ar putea fi utilizate ca reclamă de către societățile de asigurare: «Tebani! Asigurați-vă avutul și viața împotriva spartanilor. Plătim despăgubiri conștiințioase celor care sucombă tehnicolor sub copitele cailor, în coșurile cu cartofi sau fără nici o cauză prevăzută de zei sau de regizori».

Într-adevăr, nu ne-am instalat bine în scaune și un escadron de cavaleriști spartano-franco-italieni năvălesc într-un microraion teban făcând pilaf în sos de coproducție pe figuranții fixați de scenariu și regizori pe la diverse răspintii și bulevarde ale Tebei. Tebanii, surprinși în cămași de noapte, deși măcelul se desfășoară cu bine în plină zi, cad precum muștele în bătaia analcidului. Unii tebani, grăbiți să nu piardă tramvaiul, se prăvălesc rapid și decedează chiar înainte să-i atingă cum se cuvine pumnalul.

Tebanii, deși, precum îi cunoaștem din istorie, erau un popor războinic, nu cricnesc, nu ridică o mină. Dimpotrivă, parcă ar lansa spartanilor o invitație: «Hai fraților, omoriți-ne mai repede că mai avem și alte treburi decât să așteptăm pumnalul vostru!»

În sfârșit, sună încetarea masacrului. Doar cițiva tebani au rămas în stare de funcționare. Inclusiv Diomede. Acesta, profitând de măcel a rămas orfan de tată și de soră mică. Diomede dă fuga-fuguța la tiranul Tebei, Leonida, patronul și coautorul masacrului și trăgând bisturiul din teacă, răcnește în esență: «Te voi ucide, Leonida! O dată, de două ori, de trei ori! Te voi ucide pină la moarte! Fiindcă tu mi-ai despiciat familia, et comp.!»

Alături de Leonida se află și ucigașul, un soi de plutonier majur al spartanilor. Vă închipuiți cumva că Leonida sau militarul în termen s-au înspăimîntat de amenințările lui Diomede? Aș!... Nu-i cunoașteți pe spartani! Nu-i cunoașteți pe tebani! Nu-i cunoașteți pe scenariști! Leonida a zîmbit amuzat. Și majurul idem... Stimulați de această atitudine cinemascoptică a tiranului, cițiva tebani încadrați binișor pe post de sfetnici 12 maxim, rup schema și trec pe loc de partea lui Diomede. Erau șase, cu Diomede șapte. Dacă mă luau și pe mine, eram opt și

puteam organiza două mese de pocher, că altceva tot nu se putea face deocamdată fără oaste, fără bani, fără aliați, fără scenariu, numai cu regizorii și operatorii.

După 14 minute, Diomede este prins de către majur, după ce în prealabil acesta îl snopește cu niște pumni zdraveni trași la 18 centimetri de obraz. Este prins, legat, amenințat, filigranat cu fierul roșu și... o, zei! Apare fiica lui Leonida! Frumoasa franco-italiană îl iubește pe Diomede. Dar îl iubește și pe tat'ău, tiranul... Și se pornesc niște bocete în zig-zag: cînd la picioarele tiranului: «papa, iartă-l pe Diomede», cînd la picioarele logodnicului rumenit: «Diomede, împacă-te cu papa»... Socrul e de nezdruncinat. Ginerică la fel... Călăii încep, iar rumenitul Diomede devine un fel de teban la proțap. Hreanul mai lipsea...

Dar zeii nu stau cu brațele încrucișate... Ei luptă alături de Diomede, de scenariști, și de șefii de platou... Leonida e ucis pe cînd se afla la un pic-nic. Fumegînd și mirosînd încă a rintaș, Diomede evadează cu sprijinul celor șase din Teba. Apoi, aceeași șase din Teba încearcă să-l înhațe... Și cine credeți că-l salvează? Orfana lui Leonida. În semn de omagiu, pesemne, fiindcă i-a ucis tatăl, splendida orfană îi oferă lui Diomede sufletul, gura și inima. Diomede însă n-are vreme acum de anatomie și de zahana... Îi trebuie bani să-și făurească o armată. Blondina din coproducție îi oferă și valuta necesară.

Allé -hap! Armata e gata... Începe lupta. În stînga spartanii, în dreapta tebanii, la mijloc, noi, sârmanii! Se aruncă o săgeată. Cad 120 de spartani! Se aruncă o lance! Cad 210 spartani! Or fi săgeți radioactive! Încă trei săgeți și armata spartană nu mai există.

Dacă eram deștept, aduceam o săgeată de acasă și trăgeam în scenariu...

Ultimul minut al filmului: Diomede e numit învingător. Mercenarii îl aclamă conform tarifului. Diomede ride. E dus pe brațe. Spre Teba.

Și eu sint dus pe brațe. Spre ieșire. Dar nu rid... Cu banii ăștia mincam o mascotă... Îi cinsteam și pe masacrații din Teba. Ce să-i faci? Am avut ghinion cu cei șapte... Vorba jocului: mai sus de șapte, mai jos de șapte și la șapte mai bine intram la un alt film!

N. CLAUDIU

«Cooperare» între întreprinderi

Delir

NEPERICULOS

de N. TĂUTU

Chiar în ajunul plecării sale în Italia, subtilul poet ermetic E.U. a fost prăbușit pe masa de operație de-o apendicită acută. Poetul de substanță criptică, subțire intelectual și permanent dispus să fie cucerit de o muză, imitându-l pe Baudelaire, decreta sentențios: «Dacă ar fi lipsit femeia din această lume, ar fi lipsit ceva din inteligența omenească». Și chiar în sala de operație «inteligența sa» era prezentă în ființa unei asistente cu părul castaniu și ochii migdalați, care răspundea la numele mirific de Florența, predestinat poeziei cu cheie. Poetul acceptă anestezia locală în locul anesteziei generale, numai cu condiția ca Florența să-l străjuiască de durere cu ochii ei migdalați ca... (aici urmează comparații și metafore din regnul vegetal, animal, geologic, astral, biologic etc.)

În camera a fost transportat tot în prezența îngerului său în alb și albastru, uniformă strictă a spitalului. Ba chiar strângându-i mina adormi ostenit de grelele încercări telurice și cerești. Nu știi cit doarme un poet adept al versului liber și alb după o operație de apendicită, dar afirm cu certitudine că atunci când s-a trezit și-a simțit mina mîngîiată. Extaziat poetul murmură:

— Florența, soarele meu hexagonal, pentru tine aș mai suporta o operație de apendicită. Regret că omul nu are decît un singur apen-

dice. Dacă mi s-ar fi rupt o coastă ar fi fost cu totul altceva... În fiecare săptămînă o operație... Dar o vertebră?... Florența!... Florența!... Pentru tine mi-aș fi scos toate coastele și toate vertebrele... Mă înțelegi, Florența?

Dar poetul tresări auzind glasul de alături:

— Care Florența?

Înțese că lingă pat nu se afla un asistent cu ochii migdalați și calzi, ci culmea coincidenței nelirice, chiar soția sa. Nu-și pierdu cumpătul. Strigă și mai febril.

— Florența!... Roma!... Veneția!... Palermo!...

Soția ieși disperată pe sală:

— Doctore, salvează-l! Aiu-rează!...

— Ce are?

— Strigă Florența... Roma...

Doctorul, prieten al poetului și deducind situația lirico-febrilă, o liniști pe soția impacientată.

— Fiți fără nici o grijă!... Către orele două o să-și revină. E o criză post-operatorie, dar trece, trece...

Și doctorul a avut perfectă dreptate. La orele două asistenta Florența a ieșit din serviciu, iar soția își mîngîia soțul revenit în fire:

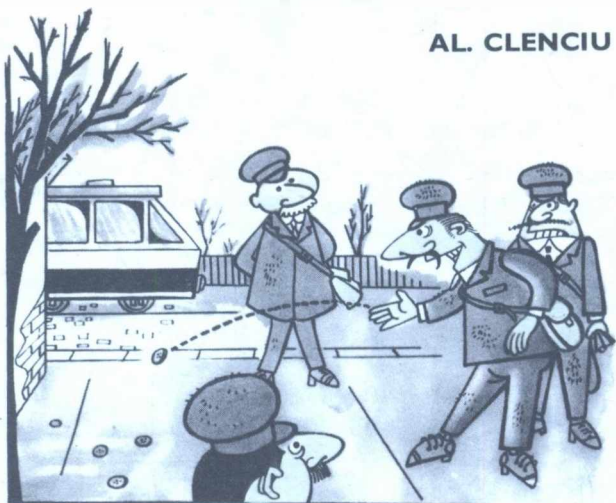
— Nu-i nimic! Te faci bine și vom merge la Roma, la Palermo și la Florența dacă vrei... Dar știi că Florența nu era trecută în itinerar...

— Va fi. Ce valoare are Italia fără Florența?

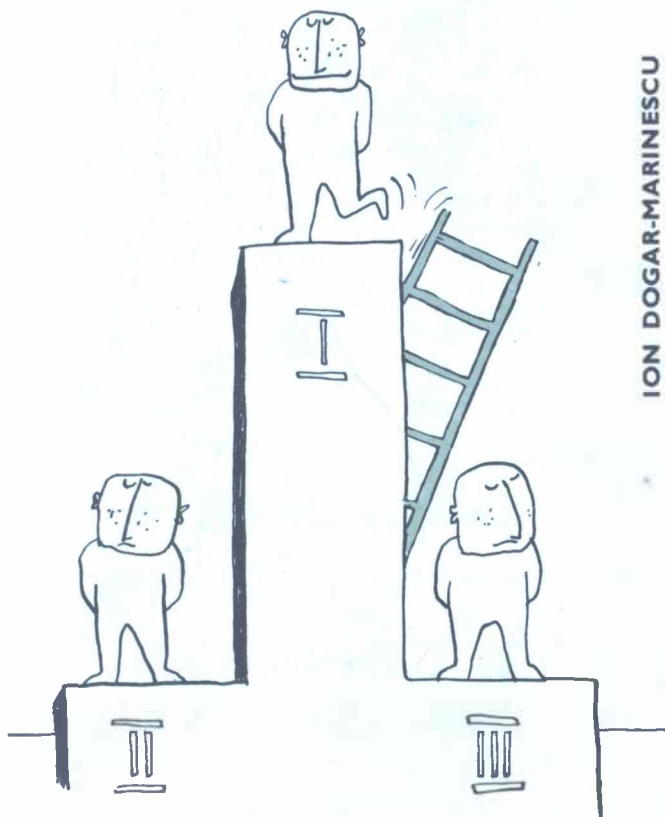

În sezonul rece, se culeg din vagoanele I.T.B. adevărate recolte de... nasturi

AL. CLENCIU

Divertisment la cap de linie

ION DOGAR-MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

MICRO-FOILETOANE RIMATE

de VICTOR TEODOR

Gavrila Copil, gestionarul secției nr. 26 Tapițerie a Cooperativei «Unirea» din Turda, și-a însușit suma de 32 400 lei.

*Printr-un procedeu abil
S-a-nfruptat din bănișori,
Iar acum, deși Copil,
Are, cred, mulți anișori.*

Fabrica de confecții Botoșani livrează comerțului cămăși bărbătești cu defecte de finisare.

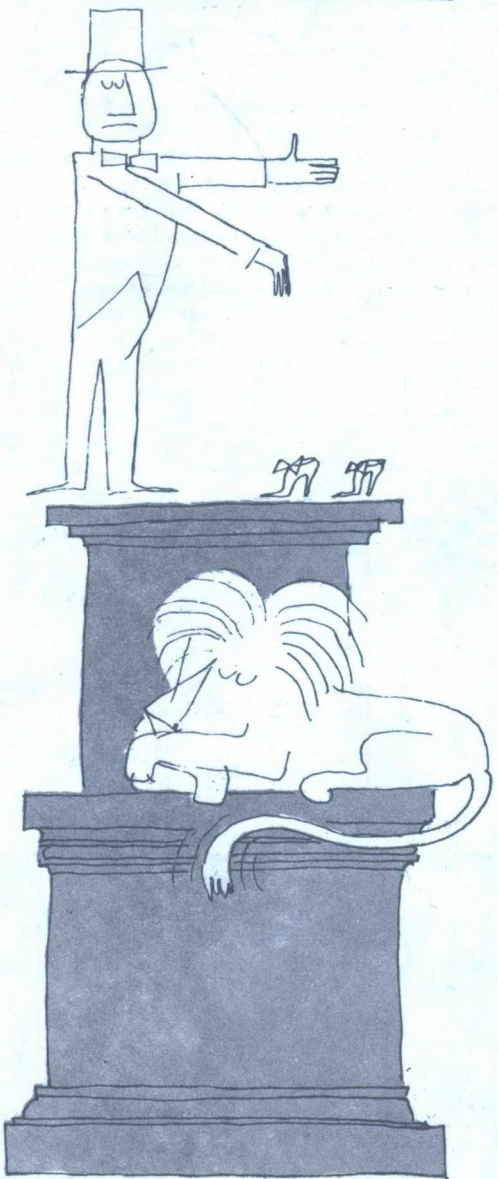
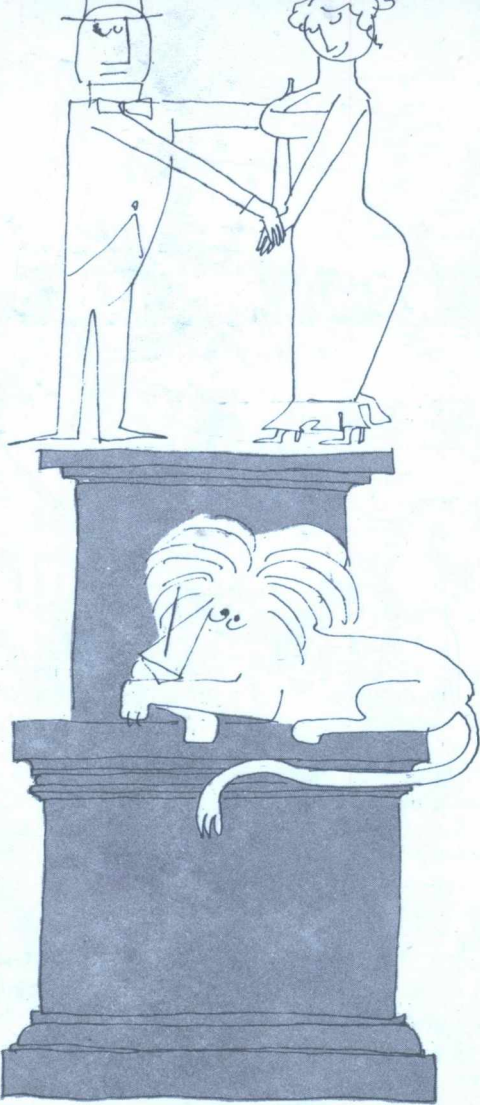
*Numere precis au toate,
După gît și după spate.
Doar defectele, văd eu,
Fără număr sînt mereu.*

La repararea aparatului de radio, centrul nr. 12 al Cooperativei Radio-Progres din Capitală trece pe notă și lucrări neexecutate.

*Lucrătorii, nu cumva,
Au fost ospătari cîndva?
Știți de unde se remarcă?
Notele-ți le încarcă!*

Depozitul de materiale de construcții al I.C.I. Răcari ține în aer liber 80 tone de var nestins.

*În loc să-l stingă gospodina
Turnîndu-i apă cu găleata,
Pe varul ăsta cu pricina
Îl stinge ploaia și cu zloata.*

Unui automobilist

*Lovind un stîlp de telegraf
Mașina lui e-aproape praf.
De-atunci preferă, nu mă mir,
Telegrafia fără fir...*

S. ASNAȘ

Unui ospătar, în legătură cu semnul de pe halbe.

— *Iar mă furi, semnu-i mai sus!
— Nu văd bine, zău, să mor!
— Cum de nu greșești în plus?
— Asta-i bună! Ce, sînt chior?*

ION MIHULIN

Unui ospătar

*Pină se decise ca să ne servească
Vinul din Fetească, deveni...
Băbească!*

Unui dramaturg

*Pentru piesa lui subțire
Fu bătaie-la ieșire.*

TITI GHEORGHIU

Unui oculist mediocre, dar care-și face mare reclamă.

*N-avem ce să-i facem, dragă,
Că reclama lui persistă
Și cu fama-i oculistă
A orbit o lume-ntreagă.*

Unei cochete.

*Mergi la expoziții, spui?
Poate!... ca să te expui.*

Unui textier premiat.

*Nu știu câte mii de lei
Cîștigasi... dintr-un condei.*

Unui «poet» s

*Spre a face
Eu cred, drag
Că n-ai altă
Decît... școala
VIC*

Unui autor d

*De ce nu-l cr
Cînd săvîrșește
— Îl critic eu
Că-s autor de*

Epig

epit

Unui protejat

*Un tînăr sculpt
Vrea să te to
Fiindcă nîcîn
Să mergi pe
A*

La portretul

*Privesc portret
Te-a prins sub*

MARI COMICI AI TRANSPORTULUI

Secția regională de drumuri Cluj a achiziționat de la o fabrică din București un siloz metalic pentru depozitarea cimentului.

Cu acest banal fapt începe Odiseea bietului siloz și a bietelor mii de lei care au fost aruncate în drum (în drumul silozului). Un siloz nu-i un copil. Pune probleme de transport. Nu merge cu jumătate de bilet. Putea fi transportat de la București la Cluj în două feluri: ori cu trenul, ceea ce ar fi costat cam 1 000 de lei, ori cu autoplatforma, ceea ce ar fi costat circa jumătate din valoarea silozului. Cu ce credeți că a fost transportat? Cu trenul? Nu, dragii noștri. A fost transportat cu jumătate din valoarea lui. Asta ar fi economia numărul unu. Urmează economia numărul doi. Știți unde trebuia instalat silozul? La Gilău. Știți unde a fost descărcat? La Gîrbou. Adică mai înainte cu opt kilometri.

Cînd vezi o asemenea poveste la Stan și Bran, zici că au haz și rizi de zgudui scaunele, deși îți dai seama că e imaginație. Cînd vezi însă o asemenea poveste la transportul unui siloz, nu mai rizi, fiindcă s-au aruncat niște bani, dar te întrebi de ce i-o fi însărcinat cu transportul acestui siloz tocmai pe Stan și Bran?

Mai bine te-a făcut el singur
Decît cu mama la un loc.

VIRGIL CARIANOPOL

EPITAFURI

La moartea unui poet netaientat

Umblați încet pe lângă dînsul
Să nu-l treziți din veșnicie.
Vă rog nu-l deșteptați cu plînsul,
Că se apucă iar să scrie.

C. VIRGIL

Unui ședințoman

Spunea astăzi lumea rea
Că Petrache de-ar putea
S-ar scula și din mormînt
Să se-nscrie la cuvînt.

H.V.

Unui horticultor.

El, viața și-a trăit-o în grădină,
Sorbînd mireazma florilor frumoase,
Pe care și-astăzi chiar le mai miroase
La... rădăcină!

A.C.

CLENCIURI

Unui vînător.

Cu traista goală în spinare
Și cu muniția redusă,
Se-ntoarce de la vînătoare,
Cum e firesc, cu... capsă pusă!

Unor colegi, din colegiul de redacție al unei reviste

Cînd trimiț spre judecată
De desene, mape-ntregi,
Nu mi-e frică de colegiu
Cît mi-e teamă de... colegi!

AL. CLENCIU

I.R.C.P.C. București tergiversează din 1965 lucrările de instalații electrice la căminul cultural din comuna Balotești

D. NEGREA

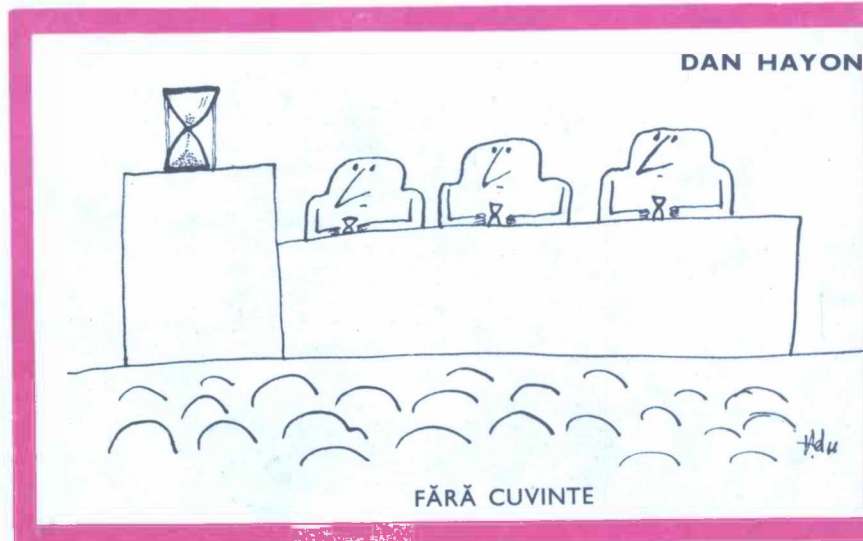
— Păcat, tovarășe președinte, să ții în întuneric pe cineva de la care poți primi... «lumină».

Sfaturi pentru un tânăr poet

Da, ai dreptate, scrie! Ești și la vîrsta-n care
Comestibilitatea a tot ce vrea să zboare
Ți-a pus stilou-n mină... Că n-ai talent, ei și?
Ce? Amănuntul-acesta te-mpiedică să scrii?
De fapt talentul este balastul grav prin care
Ajungi la reușită direct prin încercare,
Elimini căutarea în sine, ori poete
Se poartă «căutarea» și virful «spiț» la ghețe,
Se poartă «căutarea», cu rîvnă, cu tipic
Chiar (poate: mai cu seamă) cînd nu găsești nimic!
Se poartă «căutarea» în orișice... adică
De pildă, dacă trece grăbită, o pisică...
La caută mai bine: ...nisipu-n urma ei
Ascunde poate-n sine o lume de idei!
Tinjești să scrii mai bine! Și care-i interesul?
Că dacă scrii prea bine, îți plafonezi progresul,
Și ce te faci la urmă?... Și alții-au scris așa
Nu-i bine, dacă-i bine, încearcă altceva!
Au scris atîția bine, că bine n-are rost
E mult mai lăudabil să cauți să scrii prost
Nu te imită nimeni!... Adică... știu și eu?
Originalitatea se-atinge foarte greu!
Ea e un act prin care, așa cum cred că știi
Fac toți la fel cu scopul de-a se deosebi!
Ia pune scena-n mijloc la anumite piese
Și stalul pe de margini, să vezi ce circ îți iese!
Dar... ca să ne întoarcem la căutarea-aceea:
Te sfătuiesc să cauți orice, dar nu ideea,
Rîști s-o găsești în stradă să dai cu dînsa piept!
Idei... păi asta are oricare om deștept,
Deci are multă lume. Ori tu nu pastîșezi,
Și cu tot dinadînsul te singularizezi.
De-aceia dacă totuși îți cade sub condei
O scamă risipită din lumea de idei
Ascunde-o prin cuvinte, astup-o-n parafrază,
Trunchiaz-o, camuflează-o și-o metaforizează,
Ideea cu cît poate mai bine să se-ascundă
Apare-n milul frazei, cu-atîta mai profundă!
De claritate versul ferește-ți, ca de riie,
Ca fata de logodnic, ca dracul de tămîie
Fă din cuvinte proză, din proză logoree,
Din logoree franjuri, din franjuri fă idee,
Fă din idee rebus, din rebus poezie,
Din poezie varză... din varză toc...

și scrie!

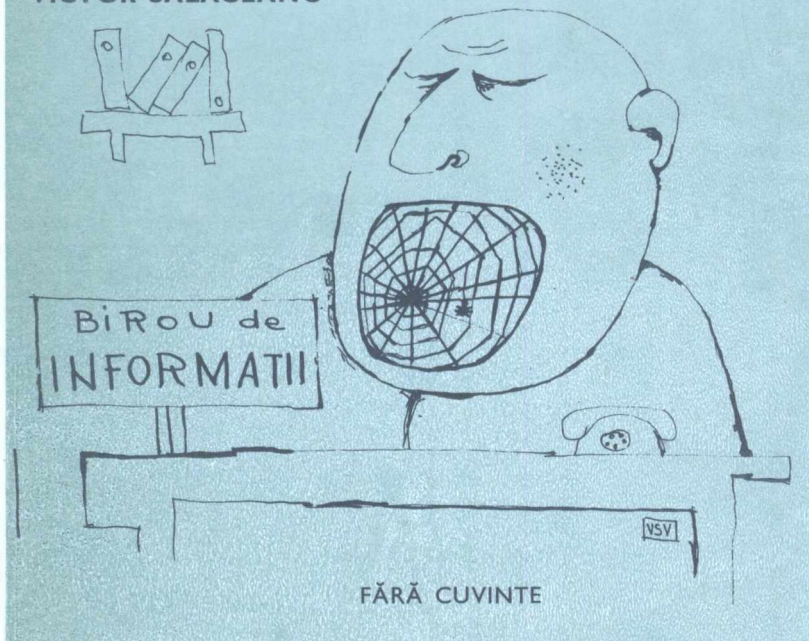
DAN HAYON

FĂRĂ CUVINTE

— Cererii dv. încă nu i-a venit rândul. Are prioritate... o bătrână!...

VICTOR SĂLĂGEANU

FĂRĂ CUVINTE

consolare

de A. CIURUNGA

Vișelul într-o zi s-a lăudat
în fața dobitoacelor din sat :
— Din liniștea modestei mele-ogrăzi
voi fi chemat în frunte, la parăzi.
În urma mea, ca lei-paraleii,
vor merge căpitanii, coloneii.
Poftit la loc de cinste în orchestre,
voi îngina viorile măiestre,
dar asta mai târziu...
— Hai, spune, cînd?
il ispitiră minții și caprele, pe rînd.
— O, ce știți voi? Umil cum mă vedeți,
la horă, printre fete și băieți,
voi fi întînd, vara. Apoi, spre Anul Nou,
mă voi întinde-alene, ca oamenii, la sobă...
— Dar cînd anume, bre? Cînd vei fi bou?
— Ce proștîntepi! Cînd voi ajunge tobă.

Promoția

1967

În acea însoțită zi a anului 2017, numeroși bătrîni se adunaseră în sala de festivități a uneia dintre școlile din raionul Beiuș în care învățaseră ei acum 50 de ani. Numai că acești veterani nu prea înțelegeau de ce și de cine fuseseră chemați din nou la școală, după atîta amar de timp.

Iată însă că pe scenă urcă încet-încet un venerabil bătrîn, avînd în jurul a 101 ani. Moșneagul începu să le vorbească, nu fără oarecare greutate:

— Dragi copii... adică dragi foști copii... vă spun astfel pentru că voi sînteți promoția 1967 a școlilor din raionul Beiuș, iar eu... uitați-vă bine la mine... eu lucram la secția de învățămînt a raionului (degeaba se uitau la el, că nu-l recunoșteau; abia de se recunoșteau între ei)... Acum 50 de ani erați mai vioi, mai zburdalnici... (oare așa să fi fost?)... Săreați, băteați mingea... (Nu zău?)... fără să știți... da: fără să aveți habar că eu... că noi, cei de la secția de învățămînt, greșeam față de voi... N-am avut grijă... da: n-am avut grijă să vă punem la dispoziție unele materiale care pentru voi fuseseră aduse... hărți fizice ale R.S.R., electroscopoe, microscopoe, aparate de măsurat, bastoane pentru gimnastică, bănci, catedre, scaune tip «Pionier» și cite și mai cite... zăceau toate în magazia sfatului popular raional, fără ca voi să vă bucurați de ele.. dar azi trebuie să-mi repar greșeala... trebuie să capăt iertarea voastră, fiindcă... fiindcă am o vîrstă la care încep să mă gîndesc că viața nu e veșnică... și nu vreau să plec dintre voi încărcat de remușcări. Așa că... iată materialele! Luați-le! Folosiți-le măcar acum!

Și — la un semn — cîțiva oameni voinici aduseră cîteva lăzi din care începură să descarce cele de mai sus...

Dar prima emoție odată trecută, începură să se ivească unele piedici.

— Păcat... microscopul vine cam târziu... știți... ochii mei...

— Ce bănci frumoase! Păcat că nu mai pot intra în vreuna din ele.

Alt fost elev, dimpotrivă, regreta că a intrat într-una din bănci, fiindcă nu mai putea să iasă.

— Atunci... luați măcar hărțile, că ele nu vă cer eforturi fizice.

— Ba da, fiindcă sînt hărți fizice.

— Și?

— Și nu mai corespund... cursul acestui rîu e altul... el face azi un cot spre Sud-Est... pădurea de aici este extinsă spre Nord-Vest... Dar să nu ne descurajăm... materialele sînt depășite, dar o utilizare tot le-am putea găsi...

Se sfătuiră cîțva timp și ajunseră la concluzia că s-ar putea, de pildă,

înființa în oraș MUZEUL VECHILOR MATERIALE DIDACTICE.

Moșneagul căzu pe un scaun ce era pregătit dinainte:

— Și vouă? Vouă cum v-ar mai folosi?

— Simplu: vizităm din cînd în cînd muzeul, privim exponatele... Pe moșneag, sugestia nu păru să-l mulțumească.

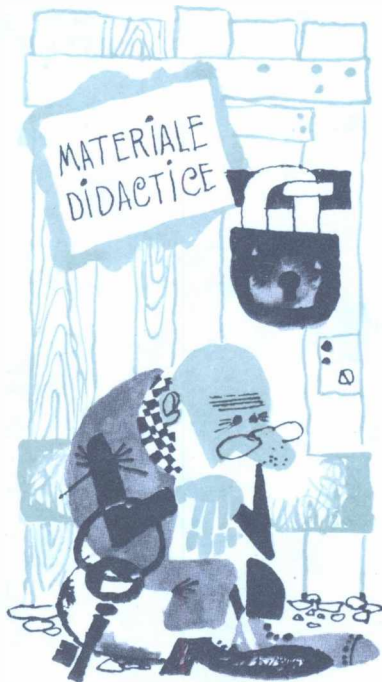
Elevii se codiră (nimeni n-ar fi vrut să-i facă reproșuri, la vîrsta lui) dar cineva tot îndrăzni:

— Deh! Recunoașteți că ați cam exagerat ținînd materialele în magazie, în loc să...

În moșneag crescură puteri nebănuite:

— Am exagerat? Se poate! Dar trebuie să recunoașteți că și foiletonul este din cale afară de exagerat. Cum își poate închipui cineva că noi, cei de la secția de învățămînt, am ținut materialele neutilizate, pînă azi? Hai să spunem: nu le-am distribuit în 1966... nici în '967... nici în '87... dar pînă în 2017 tot ne-am fi îndurat să le dăm, nu?

Și se depărtă supărat, iar foștii elevi îl urmăreau cu privirile, fără să înțeleagă ce-a vrut. Dar nu era pentru prima dată: nici în 1966 n-au prea înțeles ce-a vrut...

Mie imi face plăcere să stau de vorbă cu oricine. Chiar și cu un marțian. Ce e drept, pînă acum n-au venit prea mulți marțieni la mine, să-mi țină de urît. Dar într-o zi s-a prezentat unul direct la locul meu de muncă. Această ființă fantastico-științifică m-a luat deoparte și mi-a spus în taină:

— Bună ziua!

După accent, mi-am dat seama că nu-i bucureștean. L-am întrebat:

— De unde sînteți dumneavoastră?

— Din Marte. Dar dumneata?

— De pe Pămînt. Eu sînt maistrul acestei secții din această întreprindere unde ne găsim. Eu urmăresc cum lucrează oamenii în atelier. Sînt pas cu pas lingă ei.

Pe fruntea marțianului se aprinse un bec galben în semn că a înțeles.

— Și în momentul acesta ce făceai?

— Alergam după șuruburi, adică umblam să fac rost de șuruburi pentru producție.

Pe fruntea marțianului s-a stins becul galben și s-a aprins un bec albastru, în semn că nu mai înțelege. Zice:

— Noi, pe Marte, sîntem organizați altfel. Avem un serviciu de aprovizionare.

DE VORBĂ CU UN MARTIAN

- dialog printre picături -

— Și noi avem.

— Și de ce nu aleargă cei de acolo după șuruburi?

— Nu știu de ce, dar nu aleargă. Și atunci las baltă asistența tehnică și intervin eu și alerg după șuruburi. Nu mă las pînă nu fac rost de ele.

Pe fruntea lui se aprinse acum un bec verde.

— Ce înseamnă? — I-am întrebat eu timid.

— Înseamnă că te-am prins cu ocaua mică. Ba zici că ești toată ziua lingă oamenii din atelier, ba zici că alergi după șuruburi. Nu se leagă una cu alta. Ori alergi, ori ești în atelier.

— Sînt, dar și alerg printre picături. Mai ales cînd e vorba de șuruburi, de șaibe, de procese verbale...

— Ce procese verbale?

— De recepție. Că sînt membru în comisie. Știți, tot printre picături.

Acum s-a aprins un bec mare, portocaliu, în semn că-i albastră rău. Zice:

— Dumneata, de fapt, alergi toată ziua și la locul de muncă ești printre picături.

— Stați — zic — n-aș vrea să plecați înapoi pe Marte cu o impresie proastă de pe Pămînt.

— Nici nu plec. Eu am mai văzut pe Pămînt și alte întreprinderi, unde maiștrii își îndeplinesc menirea lor.

— Și aici la noi cum e?

— Aici la voi se lucrează cam albir cukîr sîndac bambuc cuscuc...

— Poftim?

— Kunsun bursus saltas...

Cu asta s-a stricat toată distracția, pentru că începuse să vorbească în limba marțiană. Și eu nu am la îndemînă nici măcar un dicționar marțian-român. Am încercat să-i spun la întîmplare:

— Parlato-Esperanto?...

Dar n-a înțeles nimic. Mi-a răspus sec:

— Atun te lagi?

Asta mi-am zis că trebuie să însemne «acum ce faci?» — și i-am spus:

— Acum alerg printre picături cu referatul acesta, ca să obțin aprobare pentru două creioane și hîrtie de scris.

Subit, pe fruntea marțianului s-au stins toate becurile. Semn că i-a venit rău. I-am pus repede termometrul. Avea febră: 865°C.

Și, zău, dacă știu ce să fac: să alerg printre picături la doctor ca să-l trateze sau să alerg printre picături la cooperativa «Radio-Progres», ca să-l depaneze?

VICTOR PIȚIGOI

IA CALDĂ, TERACOTA!...

Desigur că pînă și copiii de școală știu că temelia unei case de ajutor reciproc au constituit-o dintotdeauna sobele de teracotă. Dacă dumneavoastră n-ați știut pînă astăzi acest lucru, înseamnă că aveți lipsuri grave în cultura generală, parțială, ca și cultura de învirteală. Lucru de care nu ar putea fi acuzați directorul de la I.G.O.-Urziceni, Vlaicu Emil, sau Enache Constantin, Con Maria și Chiran Ioana, contabil tot acolo, ori Dincă Dumitru, casier.

Aceștia au dovedit o cultură generală în materie de învirteală care îi situează pe primele locuri în campionatul raional de «Hocus-pocus». Astfel, intrucît întreprinderea I.G.O., la care cu onoare (ne) lucrează cei de mai sus, are de vânzare și sobe de teracotă, dumnealor au cumpărat sobe de teracotă în rate. Lei 1 308 — per sobă. Dar 1 308 în rate. Foarte bine. Oricine are voie să cumpere sobe în rate. Dar vezi că dumnealor nu au cumpărat sobele fiindcă aveau nevoie de sobe. Aveau nevoie de bani. Și, imediat ce au luat teracota în rate, au și vîndut-o pe bani gheață toți odată, lei 1 308. Bani pe care ei îi vor plăti în rate, rătășoare și rătălițe. Iată deci cum se poate «amenaja» o casă de ajutor reciproc avînd drept capital de bază niște sobe de teracotă pe care membrii casei nu trebuie să le scoată din buzunarul lor. Care va să zică, s-a lucrat conform unei noi legi economice: «capitalul vine de la sine, iar suma vine toată la mine».

Eu știu ce a fost.

Fiind iarnă, s-au adunat oamenii la gura sobei (de teracotă) și au început a spune povești: «Ție 1308, mie 1308, lui 1308» și poate că or mai spune și azi dacă le-o mai merge. Și a fost nuntă mare și s-a mîncat și s-a băut și s-a jucat șapte zile și șapte nopți. Și într-o opta zi a ridicat Făt-Frumos pocalul și a grăit: «Mă! Eu nu spun că e rău sistemul cu rate! Dar să fie curate! Hai noroc!»

Întreprinderea mecanică de transporturi forestiere-Cluj — neexecutînd la timp întreținerea unor drumuri din sectorul respectiv acestea s-au degradat prematur

— Fii atent la cotitură să nu răstorni lemne!...

I. DAVIDESCU

— Ura, Ionescule! Am spart gheața!

Coadă la bilete

*Filmul nu-i grozav, firește;
Casiera-i ca o fragă...
Din păcate ea servește
Singură, o lume-ntreagă.*

*Un rugbist solid și june
(Fost și la Olimpiadă)
Pregătit de... luptă, spune:
— Asta zic, și eu... grămadă!*

*O simpatică minoră
Zice, contemplând grămada:
— Dacă stau și-aici o oră,
Îmi retează mama... coada.*

*Lumea-ncepe să cirtească,
Mai ales că-i premieră:
— De ce puneți să servească
Doar o singură casieră?*

*Numai dinsul, don Juanul,
Întrebă cu vocea mică
Să n-audă milițianul:
— Singurică?... Singurică?...*

Victor HILMU

CHEȘTIONAR

Pentru a studia «psihologia inamicului» în Vietnam, Pentagonul a recurs la serviciile a două companii. Nu sînt companii în sensul militar al cuvîntului, așa cum s-ar putea crede, ci societăți pe acțiuni, și anume «Rand» și «Simulmatics».

Inițiativa este surprinzătoare, numai la prima vedere. La urma urmelor, de ce ar profita de pe urma războiului exclusiv întreprinderile care produc armament? Psihologia este și ea, vorba lui Topirceanu, un lucru foarte mare. Și, din moment ce pînă și analizele sufletești au intrat în sfera de preocupări a societăților pe acțiuni, de ce să nu li se dea acestora o mină de ajutor pentru a-și salta nițeluș deverul?

Singura întrebare e cum vor opera cele două companii. Activitatea lor de pînă acum a constat în sondaje ale pieții, menite să stabilească psihologia consumatorilor — în primul rînd, ce anume produse preferă și din ce motive. În acest scop, celor anchetați li s-au pus la dispoziție chestionare amănunțite și, din răspunsurile căpătate, au fost trase concluzii asupra stării de spirit a clientelei.

Iată, după părerea noastră de profani, cum ar arăta cîteva din întrebările unui asemenea chestionar, adresat vietnamezilor de ambele părți ale paralelei 17:

1) Între bomba explozivă și cea cu napalm, pe care o preferați? (a se nota cel puțin trei din motivele care determină alegerea dv).

2) Ce deosebire găsiți că există între copacii cu frunze și cei desfoliați, din punct de vedere științific, economic și estetic?

3) Care a fost primul dv. gînd după ce, în urma unui atac al trupelor americane, v-ați pierdut copiii, părinții, soțul, soția? (A se bara cu o linie mențiunile inutile).

4) De ce îl antipatizați pe primul ministru al guvernului de la Saigon Nguyen Cao Ky:

- a) pentru că poartă mustață?
- b) pentru că are înălțimea de 1,65 m?
- c) pentru că s-a căsătorit de trei ori?
- d) alte motive.

În eventualitatea d), a se răspunde cu delicatețe, evitîndu-se pe cît posibil expresiile care nu pot vedea lumina tiparului.

5) Ce vă displace mai mult la soldații americani:

- a) muzica de jazz?
- b) guma de mestecat?
- c) filmele cu cow-boys?
- d) alte lucruri.

În eventualitatea d), a se ține seama că răspunsul «prezența în Vietnam» nu va fi luată în considerație deoarece, așa cum a reieșit dintr-un chestionar adresat soldaților americani, acesta e lucrul care le displace lor cel mai mult.

N. AURELIU

Vederi din PETROȘANI

Publicăm aci două minunate vederi din Petroșani, în care fotograful, mare artist, a surprins două momente impresionante de iarnă. A nins. Zăpada s-a așternut imaculată peste case, peste străzi, peste copaci și, pesemne, și peste ochi pentru că, după cum se vede, nu toată lumea a văzut că a nins.

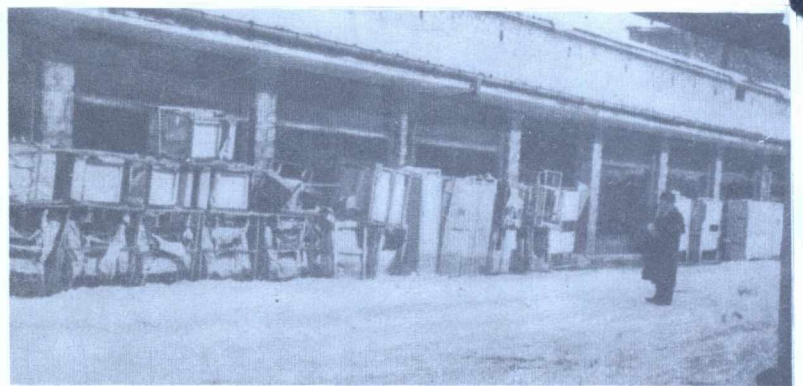
Dar ca să revenim la ilustrate, prima reprezintă un colțișor poetic al halelor din Petroșani, în care o mină de artist a așezat mobila ce urmează a fi vîndută populației. Noroc că s-a făcut această poză pentru că altfel nu se știe cît mai avea să reziste mobila în bătaia vîntului, a gerului, a zăpezii și a viscolului! Dar, din fericire, aspectul a fost immortalizat. Mobila poate să moară. Artistul care a potrivit-o lucrează la magazinul de mobilă aparținînd de O.C.L. Petroșani. Poza lui nu o avem, dar ajunge el mare și fără poză.

Cea de-a doua ilustrată se datorește tot artiștilor de la O.C.L. Petroșani și surprinde un instantaneu din curtea magazinului de fierărie nr. 61. Din poză vă zîmbesc, îmbrăcate în albul veșmînt al iernii, aragaze, sobe de gătit, vane și alte articole care, pînă vor fi vîndute amatorilor, se vor zbungui în curte, profitînd de minunatele intemperii ale iernii.

Supunem aceste două ilustrate celor în cauză ca să ne răspundă dumnealor ce ilustrează ele de fapt! Noi ne întrebăm doar cu ce s-or fi ocupînd cei care trebuie să supravegheze evitarea acestor situații!

Să fie ei mai tot timpul la derdeluș?

S.R.

A. POCH

Presă vest-germană semnalează emigrarea masivă a matematicienilor din această țară în căutare de plasament

— Spuneți-mi, Herr redactor: asta trebuie pusă la rubrica «cereri de serviciu» sau la rubrica «pierderi»?

Lipsa de ospitalitate

În drum spre Copenhaga, cele trei autobuze noi-nouțe erau pline cu optzeci de bărbați bine dispuși, care cîntau — cam fals, dar cu mult antren — ultimele șlagăre ale anilor 1940—1944: «Lili Marleen», «Ich hab'dich und du hast mich», «Ilse, Ilse, rum-ta-ta-ta» și altele. La întoarcere, de la Copenhaga, autobuzele nu mai aveau parbrize, tabla caroseriilor era plină de cucuie și, în interior, turiștii fredonau, în proză, cu totul alte refrene: «Ah, nu mai pot!» sau «Vai, ce tare mă doare!».

Ce se întimplase între dus și întors? De ce nu mai cîntau bine dispușii bărbați, care de altfel nu mai erau bine dispuși și a căror ținută devenise în general foarte puțin bărbătească? Vina acestor triste prefaceri o purtau danezii. Judecînd după înfățișarea celor trei vehicule și a încărcăturii lor umane, compatrioții lui Andersen călcaseră în picioare nu numai celebra lor tradiție de ospitalitate, ci și pe cei 80 de pasageri veniți în vesela excursie.

Oricite, eforturi am face, ne e

greu să înțelegem o asemenea conduită. Cu atît mai mult, cu cît nici măcar nu era vorba de o plimbare banală. Actualii turiști erau foști membri ai trupelor S.S., de pe vremea cînd Danemarca se afla sub ocupație hitleristă. Și nu niște S.S.-iști oarecare, ci participanți la «grupele de represalii», a căror contribuție la cauza civilizației este prea bine cunoscută pentru a ne mai opri asupra ei.

Ceea ce agravează cazul danezilor este faptul că excursia avea caracterul unui veritabil pelerinaj. Minați de o irezistibilă nostalgie, ex-purtătorii insignei cu cap de mort se duceau să revadă locurile unde își petrecuseră cei mai frumoși ani ai vieții, schingiindu-i, spinzurînd și împușcînd pe băștinașii care aveau prostul gust să prefere libertatea, sclaviei.

Ei și ce dacă, ajunși la Toftlund, cîțiva dintre S.S.-iști au fost recunoscuți de soțiile, copiii și părinții celor uciși de ei? Justifică oare asta strigătele ostile cu care au fost primiți musafirii? E adevărat că aceștia, furați de ambianța în care se aflau și uitînd că sînt turiști și nu ocupanți, au început să împartă pumni, în dreapta și în stînga. Era însă o reacție firească, față de care ar fi trebuit arătată puțină înțelegere. La urma urmelor, cînd cineva ți-a omorît tatăl, ce mai contează că, la douăzeci și ceva de ani interval, îți mai trage și o directă în bărbie?

Dar în loc să raționeze așa, localnicii au tăbărit pe foștii S.S.-iști și — să spunem adevărului pe nume! — i-au znopt în bătaie, bombardîndu-le în plus și autobuzele cu pietre. Iată de ce, la inapoiere, Lili Marleen și Ilse-Ilse au fost date uitării, pe primul plan trecînd o altă preocupare: oblojirea vinătăilor.

N. GĂLĂȚEANU

URZICO,

Mi-a povestit un amic din Coteana, raionul Slatina, că Gheorghe Bold, președintele sfatului popular comunal, e... îndrăgostit! Îi place căruța C.A.P.-ului Coteana, cu care și-a transportat acasă lemne de foc, îi place porumbul pe care l-a cules în scopuri personale de pe o suprafață de 6 hectare aparținînd aceleiași cooperative și îi place și masa de tenis a acestei unități că de-aia a luat-o și a dus-o acasă la fină-sa.

Și să vezi, povestea amicul meu, într-o zi fiind întrebat Bold de către un localnic cum e posibil să facă de-astea, el a răspuns calm și categoric: «Eu sînt tatăl comunei!»

Eu cred însă, că în situația de față se înșală: nu-i tată, e... mamă vitregă!

Tudor Vasile, Loco

DRAGĂ URZICO,

În Baia Mare se află un mare depozit unde se valorifică legumele și fructele. La acest depozit lucrează o echipă de descărcători care manipulează cu multă delicatețe lădițele cu fructe aflate în camioane.

Petre Constantin
Baia Mare

URZICO,
Casa de cultură din Corabia are

URZICO
DE DEPARTE-ȚI SCRIU

Mai întii le prind cu grijă în brațe, apoi le așază cu prudență pe marginea platformei și pe urmă le... trîntesc brusc jos pe podeaua cimentată a depozitului. Procedînd în acest mod, în numai șase zile s-au făcut terci aproape trei tone de produse cu lădițe cu tot. Așa că poate ar fi potrivit să se înființeze pe lângă oficiul de valorificare a legumelor și fructelor din Baia Mare un centru electronic de calcul, care să calculeze rapid, și de fiecare dată, pagubele care, din păcate, nu sînt în ciuperci, ci sînt în fructe!

în inventar tot soiul de bunuri, printre care și scaune acordeoane, tobe etc.

Într-o bună zi, Băluță Visarion, inspector al comitetului raional pentru cultură și artă Corabia, a cedat în fața insistenței unui cunoscut pe nume Caimac Ion, și a împrumutat acestuia o parte din lucrurile mai sus pomenite pentru a fi folosite cu prilejul unui anume eveniment familial care n-are nimic comun cu arta.

De aceea, Urzicuțo, atrage atenția inspectorului Băluță ca în viitor să nu mai facă pe darnicul, că doar nu există Casă de Cultură și... Împrumuturi!

Un grup de
salariați ai

Casei de Cultură Corabia

URZICO,

Ca orice stație de tren, și cea din comuna Mătăsaru (raionul Găești) posedă o sală de așteptare care după ce a fost renovată și dotată cu tot ce este necesar pentru ca așteptarea trenurilor să pară cît mai scurtă, a fost încuiată de către șeful stației, accesul publicului călător în incinta acestei încăperi nemaifiind posibil, în ciuda tuturor protestelor.

Cum însă afară este încă frig și călătorii din stația CFR Mătăsaru așteaptă... fără sală trenurile, trebuie ca șeful acestei stații să se hotărască: ori descuie sala, ori incuie gara pînă vine vara!

Rotaru Stelian, Chitila

p. conf. DAN MANOLESCU

PREMIERUL RHODESIAN IAN SMITH: — Vor premier negru? Îl vor avea!